

Hundiraamat 2

Radikaalid!

Viis aastat tagasi ilmus Nõmme Raadio Toimetiste teos, mis sai hellitava nime „Hundiraamat“. Sellesse raamatusse koondati uues kuues igipõline elutarkus, mis mõistuspärasel järgimisel oleks aidanud vastu seista meie rahvast täna kimbutavatele hädadele.

Hunt on tark loom - ettevaatlik, kokkuhoidev ja õiglane, ei murra ta korraga rohkem kui parasjagu nälja kustutamiseks tarvis. Erinevalt meist, orjarahva järeltulijatest, kellesse sisendatud kollektiivne alaväärtuskompleks sunnib matkima matkimatut ja tarbima kõike, mida silm näeb ja süda ihaldab. Meie murrame valimatult ja kõiki. Ka oma liigikaaslasi.

Hinges me vahest mõistamegi, et see ei ole õige ja et rahajumalate teeviidad juhivad meid uude orjusesse, kus massimeedia hiigelvaled seovad meid nähtamatute salakütketega, kuni inimlikkusest saab pahe ja viisakusest alandlikkus.

Niikaua, kui me seda ohtu tunnetame ja ei murdu, on meil veel võimalus. Täna küll õhkõrn, kuid lootust on, sest järjest rohkem inimesi meie ümber hakkab märkama. Järjest rohkem kostab küsivaid hääli - kuidas on see võimalik, et oleme lasknud ennast pimestada katteta lubadustest ning andnud oma laste saatuse inimeste hoolde, kelle jaoks meie, Eesti Vabariigi kodanikud, oleme lihtsalt rahvarämps, kelle peal võib läbi viia liberaalse turumajanduse inimkatseid. Me oleme veendunud, et tänases Eestis ei ole veel sellist poliitilist jõudu, kes suudaks meie riigi pöörata tagasi õigele teele ning kes suudaks omakasupüüdmatult ja õiglaselt olla siin riigis peremees. Muutusi ei sünni enne, kui valimistel võtavad võimu tõelised kodanikud ning näitavad koha kätte neile, kelle jaoks poliitiline karjäär on vaid eneseupitamise vahend ning maksumaksja vaevaga teenitud raha peamine rikastumise allikas.

Me usume kõikumatult ja tahame, et see aeg saabuks ning anname endast parima, et sillutada tee inimestele, kes suudavad siin riigis olla tõelised peremehed, kes suudavad valitseda ja vastutada.

Alustada tuleb koos ja peamisest: Eesti Vabariigi Kodaniku harimisest. Teeme seda siis lihtsalt ja arusaadavalt läbi uue „Hundiraamatu“.

Hundiraamat 2

Riigist ja poliitikast

Eesti Riik on demokraatlik vabariik, mille üheks tunnuseks on esindusorganite valimine demokraatlike valimiste teel. Rahvas annab hääle isikutele, keda tahetakse näha elu juhtimas. Valitud saadikud esindavad rahvast ja rahvas on andnud neile õiguse enda nimel langetada riigile ja rahvale olulisi otsuseid. Seda nimetataksegi esindusdemokraatiaks.

Otsuste langetamise piirid ning valikuvõimalused on kindlaks määratud riigi alusdokumendis - Põhiseaduses. Põhiseadus on konkreetne raamistik, mille piires saavad ja tohivad esindusõigusega saadikud tegutseda. Põhiseadus on dokument, mille mõtet tuleb mõista mitte lõputult tõlgendada. Laialivalguvate piirjoontega põhiseadus on suurim oht riiklikule julgeolekule, andes meid juhtima valitud isikuile võimaluse minna kergema vastupanu teed valides riigi ja rahva teenimise asemel isikliku kasusaamise kasvõi välisvaenlase teenimise läbi.

Täna on parteinimekirjade alusel riigi kõrgeimasse esindusorganisse, Riigikogusse, kandideerijail mitteametlikud kohustused oma parteijuhtkonna ees. Sõltub ju üles näidatud lojaalsusest ja truualamlikkusest kandideeriija koht valimisnimekirjas ning siit tulenev hilisem heaolu saadikuseisusega kaasnevaid hüvesid tarbides. Valimised parteinimekirjade järgi ei ole aga tegelikult valimised vaid pelgalt hääletamine – valiku, kes kandideerib ja kus ta nimekirjas asub, on teinud parteide juhtkonnad.

Selline olukorra alateadlik tajumine ongi tõuganud inimesed poliitikast eemale. Pole ju vahet, kelle poolt annad hääle, valituks osutub ikkagi nimekirja ülemine ots.

Kindel sissetulek ja ühiskondlik positsioon annavad Riigikogu liikmele võimaluse riigi kodanikele ülevalt alla vaadata, nimetada neid lihtsateks või tavalisteks inimesteks ning tunda end pooljumalana. Suurenenud isiklikud auahned plaanid tõrjuvad tahaplaanile parteide tegevusprogrammide põhimõtted ja võimu nimel koostatud koalitsioonilepingus kokkulepitu muudab parteid lõppkokkuvõttes ühetaolisteks. Opositsiooniparteid kritiseerivad tavapärase innukusega valitsust ja väidavad, et see olevatki nende ülesanne. Tulles aga ise võimule jätkavad nad eelkäijate poliitikat põhjendusega, et riigi juhtimises peab olema järjepidevus ning igasuguste suunda muutvate otsuste langetamine ei tule kõne allagi.

Hundiraamat 2

Parteijuhid suudavad üldjuhul poliitikas alati kokku leppida ning tulemus ei muuda rahva jaoks midagi. Kuigi omavahel näiliselt pidevas vastasseisus ollakse, tehakse üheskoos kõik selleks, et ükski uus erakondadest sõltumatu poliitiline algatus ei leiaks ühiskonnas kandepinda, sest see on ohtlik „pooljumaluste“ leivalauale.

Taasiseseisvumisejärgne parteipoliitika püüdis lääne kavalate ja omakasupüüdlike ekspertide hinnangutele tuginedes kopeerida ja üle võtta liberaalse turumajandusmudeli, kus on tagatud kapitali vaba liikumine. Hoolimata sellest, et nii mõnedki poliitikud ja majandusteadlased hoiatasid kaasnevate ohtude eest, sai võitu rahva ühisomanduses olevate varade erastamiskampaania, mille ülistamist ja reklaami toitsid need, kes lootsid selle läbi kiiresti rikastuda ja kindlustada oma positsioon ühiskonnas. Markantsemaks näiteks on suure hulga sundüürnike tekitamine, mis andis eelduse odava laenuraha baasil ehitusbuumi vallapäästmiseks, ohustades täna jätta verivärsked maja- või korteriomanikud võlakütkeis virelevateks üürnikeks.

Olulist osa mängisid ka valitsusliidrite isiklikud ambitsioonid. Krosside eest erastati näiteks Viru hotellikompleks ja muldmetallide tehase erastanud klannile kingiti kaasavaraks terve Sillamäe linn, mille ülevõtmise korraldas endale riigi tollane peaminister. Kehtis ju põhimõte, mis ripakil - see ära, sest riik on halb peremees. Aga seesama riigiisa, kes pidi vastutama riigi toimevaldkondade töö eest, aitas hoopis kaasa kaose tekkele, määrates vastutavatele ametikohtadele isikud, kes aitaksid tema röövellikke plaane teostada. Ja kui olukord muutus väljapääsmatuks, astus ta tagasi ja erastas krosside eest oma tuleviku kindlustamiseks varem valmis vaadatud valdkonnad, mis tema enda käe all olid pankrotti viidud. Kui see ei ole korrupsioon, siis mis see on?

Poliitikute karistamatusetunne ning viitamine mingile absurdsele poliitilisele vastutusele on aastatega süvenenud. Ega asjata ei öelda, et vabadus on tunnetatud karistamatus. Aastast aastasse on mindud piiride kompamisega ikka kaugemale, et näha, kuidas käitub rahvas. Panused suurenevad ning ka propaganda masinavärk on kaasajastatud ja ümberkorraldatud. Ettevalmistamisel on vaikiva ajastu taaskehtestamine, kus isegi väidetavates põhitõdedes kahtlemine võib osutada kriminaalkuriteoks. Avalikud piirangud sündmuste kajastamisel ning vastutuse kehtestamine mõttetegevuse eest on esimesed sammud diktatuuri kehtestamisel.

Hundiraamat 2

Me ei ela suletud maailmas.

Välismaailma ahvatlused jõuavad kätte meile kõigile. Näiliselt parema elu nimel on enamus meist valmis sõlmima kokkuleppeid. Näiteks töökohas - töökaaslased võivad olla jobud kui palk on hea. Sattudes sellisesse olukorda, põeks mõned väikestviisi stressi, aga jätkaksid ikkagi truult töölkäimist.

Nii võib vaadelda ka meie riigi sattumist Euroopa Liidu liikmesriigiks. Euroopa Liiduga liitumata jätmise korral ähvardati meid isoleerituse ning hääbumisega, ei pidavat toimima kaubandus ega saabuma miljarditesse kroonidesse ulatuvad abipaketid. Rahvaga arutati nii headest kui ka halbade mõjudest, etendati teledebate ning tänu üheülbalisele aktiivsele propagandale ja segasele küsimusele suudeti rahvahääletusel saavutada parteidele meelepärane tulemus.

Euroliiduga liitumist takistas küll meie Põhiseadus, mis „kõikumatus usus ja vankumatus tahtes“ ei lubanud loobuda riigi iseseisvuse algpõhimõtetest. Vaatamata õigusteadlaste eksperthinnangutele täitsid meie poliitikud kuulekalt võõremissaride korraldusi ja Eesti Vabariigi Põhiseadusest sai dokument, mis omab täna ainult ajaloolist väärtust. Meie elu korraldamisel said ülimusliku jõu eurodirektiivid ning allumatuid karistatakse hiigeltrahvidega.

Rahvahääletus ise oli manipulatsioonikunsti musternäide. Referendumil esitatud küsimuse sõnastus varjas oskuslikult referendumitõelist eesmärki ning andis poliitikutele võimaluse karistamatult loobuda Eesti Riigi suveräniteedi põhimõtetest. Kelmusega saadud volitustele tuginedes ratifitseeris Riigikogu ka Euroopa Liidu põhiseadusliku ehk Lissaboni leppe, allutades meid tulevikus täielikult võõrvõimu meelevalla alla. Juba sellal näris hinge kahtluseus: kellele ikkagi mida vaja on? Kas eestlastele Euroliitu, või Euroliidule Eestit? Täna pole selles enam küsimus: Euroliit vajab meid oluliselt rohkem. Meid vajati kui turgu oma kaupadele ja liitlast poliitilistele avantüüride läbiviimiseks. Euroopa Komisjoni president Jose Manuel Barroso kinnitas seda intervjuus Eesti Rahvusringhäälingule. Ta tunnistas, et ettevalmistamisel on uus maailmakord ja Maailmavalitsus, kes allutab endale riigid ja rahvad, sest Euroliidul on sellelaadne kogemus juba olemas.

Hundiraamat 2

Loomulikult oli meid vaja siduda kas või meie geograafilise asukoha pärast. Olime ja oleme ka täna USA eelpostiks Venemaa külje all ja see, et Euroliit tantsib USA taktikepi järgi, ei tohiks enam kedagi üllatada.

Milliseks kujuneb riikliku iseseisvuse loovutamise hind, seda me veel täies ulatuses ei tea, kuid meie lapsed saavad selle teada, sest vanemate patud nuheldakse ju laste kaela. Ja õndsad on noored, sest nende päralt on riigivõlg...

Kuulume ka NATO liikmeskonda ja osaleme ülemaailmsel karistusoperatsioonidel. Protsesside hoomamiseks piisab sellest kui tunnetada, millise surve ja propaganda toel said Balti riikide presidentideks sisuliselt USA kodanikud. Emissaride kohuseks on tagada „ainuõige“ poliitiline kurss.

Sellega on ka seletatav meie tänaste poliitikute ülbus ning hoolimatus oma rahva suhtes: meil on ju sidemed ja suured sõbrad! Me valdame informatsiooni ja teil, tolvanel, ei ole nii kui nii „valimistel“ peale meie kellegi poolt hääletada! Meil on raha! Me arvestame ainult endaga! Meie kontrollime kogu valimisprotsessi! Olge vaimust vaesed ja õndsad, sest olete oma juhtimise delegeerinud meile! Meie teame lahendusi! Ja teie hingerahu huvides kehtestame Euroliidu tegevust ja plaane kajastavatele dokumentidele aastate pikkuse juurdepääsupiirangu, kuigi parem oleks, kui enamus informatsioonist oleks igavesti riigisaladusega looritatud. Ja kui aeg käes, eks siis saate teada niipalju kui vaja. Loomulikult kui te sellest aru suudate saada, sest nuditud kooliprogrammid võtavad mõtlemisvõimelt oma. Te ei ole enam inimesed, te olete meie suunatav inimressurss!

Meie suur „liitlane“ ja „kaitseingel“ USA, paljastas maailmale oma tõelise palge 9/11 sündmuste lavastamisega, millega üritati õigustada röövvalutuslike sõdade vallapäästmist ohutute, kuid isepäiste riikide vastu. Esimese ehmatusega tunti ameeriklastele koletute rünnakute ohvriks langemise pärast kaasa. Kuid killuke siit ja teine sealt ning avanes õõvastav pilt tegelikkusest. Seni võis tunduda ka meiesuguste väikeriikide abistamise soov siiras ja omakasupüüdmatu, kuid täna on seegi saanud hoopis teise värvingu. Täna me isegi ei kahtle selles, et mängus on eliidi huvid muuta endast sõltuvaks kõik, mis vähegi võimalik. Illusiooni purunemisega tuleks riiklikult ümber hinnata ohud, mis kaasnevad meie osalemisega USA aktsioonides. Meie väikest Eestit on neil vaja täpselt nii kaua kui see on kasulik. Me oleme peenraha, mis suurte tehingute puhul tähtsust ei oma -

Hundiraamat 2

lihtsalt väike jootraha. Ka USA poliitik ja mitmekordne presidendikandidaat Patrick J. Buchanan leidis hiljuti, et NATO poliitika on iganenud ja USA ei peaks võtma vastutust kaugete väikeriikide turvalisuse eest, seda eriti juhul, kui säärase sammuga seatakse ohtu iseenese heaolu. Tema hinnangul pidanuks USA oma vastavasisulist poliitikat muutma juba siis, kui USA presidendiks sai John Kennedy: "Juba siis oli aeg, et NATO liikmesriigid muretseksid ise rohkem oma turvalisuse pärast." Oleks ehk aeg ka meil oma arusaamu uuendada?

USA majandus õitseb (või õitses?) tänu agressiivsele ekspansioonipoliitikale. Oma sõjatööstuse meeletu rahastamise õigustamiseks külvatakse terrorismihirmu ja selle varjus võetakse endale õigus üle maailma sekkuda vabade kodanike eraellu. Hirmust kättemaksu ees blokeeritakse juurdepääs oma saatkondadele ja üritatakse kehtestada totaalne kontroll inimeste meelsuse üle.

Hirmu ja paanika toetusele on kaasatud ka USA kinokunst, mis ületab täna oma vägivaldsuse, absurdsuse ja naiivsusega kordades kunagised nõukogude linateosed. Nõukogude filmides ei võideldud pidevalt vaenlasega, vaid püüti ka eksinud inimest kasvatada, järgides nõukogude moraalikoodeksi paremaid traditsioone.

Kuid nii nagu öeldud, saab järjest rohkem inimesi nägijateks ning kahtlused 9/11 lavastamise osas on kõlama hakanud ka USA juhtivate poliitikute suust. Pärast selleteemaliste kahtluste ilmumist ajakirjanduses, esitas grupp Guantanamo vange ühisavalduse, milles nad võtsid vastutuse terroriakti kordasaatmise eest ja avaldasid uhkustundega, et ei kahetse tehtut. Analoogiat on kasutanud ka eesti president Toomas Hendrik Ilves, kes 9/11 väidetavate rünnakukorraldajate kahtluse alla seadmise kohta esitas argumendi, et terroriorganisatsioon al-Qaeda on võtnud endale vastutuse terrorirünnaku korraldamise eest. Sellega on kuritegu tõestatud. Kahjuks jättis ta märkimata, millises Valge Maja kabinetis see terroriorganisatsioon oma kontori sisse on seadnud.

Ka niinimetatud viisavabadus USA-ga on fiktsioon. Ei ole vahet, kas taotlesid sissesõiduviisa paber kandjal või saad vastused elektronposti teel. Ikka on keegi, kes teostab kontrolli ja otsustab – oled soovitud või mitte.

Kurbusega tuleb tõdeda, et täna ei ole Eestil oma välis- ega sisepoliitikat. On lihtsalt mäng, millele kulutatakse maksumaksja raha. Oleme käsist ja jalust seotud

Hundiraamat 2

ning sõltuvad suurte sõprade annetustest. Meile on seatud piirid ja määratud mängumaa, mille raames saame tunda end vabana, õigem oleks küll öelda, mille raames saame unustada kammitsad. Keegi seisab taas kõrgemal kui kõrgeima riigivõimu kandja – eks Võim ise... Ent see on vabale kodanikule alandav ja viitab vaid ühele: oleme vaatamata oma näilisele vabadusele kontrollitavad ja okupeeritud.

Majandusest

Kriis Eesti majandusruumis kogub tuure. Iga päev kuuleme koondamistest ning pankade laenuitingimuste karmistamisest. Väidetavalt on 2009. aasta lõpuks juba 100 000 töötut. Peaminister Andrus Ansip ei nimeta kujunevat olukorda sotsiaalseks katastroofiks, sest väidetavalt oli 2002. aastal samasugune majandusolukord. Tema seisukoht on omane tüüpilisele manipuleerivale poliitikule, kes pooltõdede osava ärakasutamise jätab kuulajatele mulje kindlast ja vankumatust tõest. Targu jätab ta mainimata, et elanike laenukoormus on oluliselt kasvanud ja pangad oma nõuetest ei loobu. Oluliselt on suurenenud linnades elavate inimeste suhtarv, kelle toidulauda ei toeta isiklik abimajapidamine ja kelle sõltuvus rahast ja selle hankimisviisidest on kordades suurem. Just see võibki viia sotsiaalse katastroofini.

Kinnisvaraärist jookseb õhk visisedes välja ja paljud suured kaubanduspinnad seisavad tühjalt rõhudes omanikke kasvavate hoolduskuludega. Väliskapitali sissevool on peatumas ja valitsus paanikas. Hirmust vastutuse ees paisatakse avalikkusele avaldus, mille esmane sõnum on üleskutse majanduskriisi tekkepõhjuste varjamiseks ning süüdlaste karistamatuse kindlustamiseks. Lõppenud on valitsevate parteiliidrite ennastimetlevad esinemised, mille järgi kogu maailm vaimustuvat meie tarkusest ja peadpööravast majandusedust.

Laenurahaga loodud majanduskasv ja jõukus on asendunud kaosega, valitsevad ringkonnad püüavad oma küündimatust kompenseerida eelarvekärbetega, rünnates sellega otseselt rahvast, jättes nad ilma kvaliteetsest haridusest ning inimväärsest sotsiaalsest kindlustatusest. Nad on kindlad, et 700 aastat orjaaega on kujundanud inimtüübi, kes ei suudagi oma õiguste eest seista ja süüdlasi välja selgitada. Vastutuselevõtmisest rääkimata. Poliitilise eliidi, kaasaegsete kubjaste ja kiltrite, endale tuhka päheraputavad väljaütlemised, paljastavad halastamatult nende harimatust ning küündimatust ühiskondlikke ja majanduslikke muutusi mõista ja ette näha ning kinnitavad järjekordselt, et selliste

Hundiraamat 2

„arvamusliidrite“ eestvedamisel vajume veel sügavamasse sohu, kust rahumeelset tagasiteed ei ole võimalik leida.

Küsimuse käsitlemine väljub paratamatult Eesti piiridest. Ent muuta globaliseeruvast maailmas arusaamu inimese olemusest ning astuda vastu rahvusvahelise imperialismi maailmavallutuslikele plaanidele on keerulisem kui Ageiase tallide puhastamine.

Selleks, et mõista kuidas toimib majandus ja millised jõujooned teda läbivad, tuleb esmalt mõista majanduse vereringet - raha. Me piirdume olukorra populaarteadusliku kirjeldusega, mis meie kooliõpikutest on jäädavalt kadunud kapitalistliku majandusmudeli kasutuselevõtuga. Eraldi teemana käsitleme kapitali riigipiire ületavat vaba liikumist ning sellega kaasnevat kapitali kontsentreerumist, mis hävitab väiketootmist ning vaikivalt hiilides orjastab inimesed kogu maailmas. Aga sellest tagapool.

Tavaline inimene, kellele määratud koht ühiskonnas on oma tööjõu müümine, mõistab raha olemust ja mõju hoopis teisiti, kui inimene kelle põhilise sissetuleku moodustab omanikutulu. Esimene müüb endas sisalduvaid oskusi ja jõuvarusid, teine maksustab talle kuuluva töövahendi ja töökoha tarbimise esimese poolt.

Omakorda erineb kahest eeltoodust nende inimeste arusaamine, kelle põhilise sissetuleku moodustab finantsvahendite haldamine, täiendava raha emiteerimine ja ringlusesse paiskamine. Üldjuhul moodustab viimaste põhisissetuleku intressitulu ning raha ise on vahend, mis toodab omanikule kasumit.

Tõdegem veelkord, et nende kolme erineva inimrühma arusaamine rahast, selle tekke- ja hankimisviisidest on äärmiselt erinev.

Esimese rühma ehk lihtsa tööinimese jaoks on rahateenimisel lihtne eesmärk. Saadud palga eest rahuldatakse oma põhilisi vajadusi, tasutakse toidu ja peavarju eest, peetakse üleval lapsi, makstakse pangale tagasi võetud laeneliisinguid ning nendega kaasnevaid intresse ja lepingutasusid. Lihtne, loogiline ja arusaadav.

Teise rühma ehk tootmisvahendeid omava inimese jaoks ei ole raha muud kui vahend, mis hoiab tema ettevõtteid töös, kindlustab toodangu müügist saadud tulu eest uue tooraine hankimise ning kõigi tootmiskulude katmise. Tootmisvahendeid omava inimese jaoks on oluline toota võimalikult odavalt ning müüa maksimaalselt kallilt, sest tekkinud kasumit on võimalik kasutada oma elujärje parandamiseks ning kapriiside rahuldamiseks.

Kolmanda rühma moodustavad, nagu juba viidatud, inimesed, kes kontrollivad ühiskondlikke ja poliitilisi protsesse, omades riikide majanduse toimimise peamisi vahendeid - pangandust ja rahasüsteemi. Võib ju naiivselt ette

Hundiraamat 2

väita, et praktiliselt ei ole see võimalik ja et siin kirjapandu on järjekordne vandenõuteooria, mida toidab haiglane fantaasia. On ju enamusel riikidel oma Riigipank, mis korraldab riigisisest raharinglust ning ka vastutab selle eest. Vastutab küll, kuid ikkagi mille eest ja millises ulatuses?

Sellele küsimusele vastamiseks vaatame kõigepealt, kuidas suunatakse meie kaasaegsesse majandusse täiendavaid rahavooge. Ei ole saladus, et tänasel rahal puudub tegelik kate ning väidetavalt tuginevad erinevad rahvusvaluutad sümbolsele usaldusele. Raha ei ole kullaga tagatud. Eesti Panga vastutavad ametnikud on põhjendanud Eesti Riigi kullavarude olematuks muutmist sellega, et kaasaegses maailmas ei saa kuld olla raha tagatiseks, sest sellel ei olevat mingit mõtet. Ka USA loobus 1971. aastal kullastandardist.

Olulisemad ja väärtuslikumad on riikide võlakirjad ja fondide osakud, mille tootlikkus on kordades kõrgem kui panga keldris tolmuval kullal. Nii käituvat kõik arenenud ja normaalsed riigid, sest tegemist olevat ülemaailmse süsteemiga, kus valitseb tasakaal ning raha katteks on rahvuslik koguprodukt. Ilus, kuid üdini naiivne põhjendus. Siit üks ketserlik küsimus: kui kõik riigid oma kullareservist nii lihtsalt loomulikult loobuvad siis, kes seda kulda sellises koguses peaks ihaldama? Ja milleks, kui kuld ei ole enam väärtuslikuks katteallikaks?

Tegelikult on olukord vastupidine. Stabiilsus valitseb täpselt nii kaua kuni kestab usaldus. Usalduse kadudes saabub kriis ja häving. Kuid mitte neil, kelle keldrid on täis... kulda. Täiesti mõistetav on Araabiamaade üleolev suhtumine majanduskriisi, sest mingitel segastel asjaoludel on kuld nende keldritesse rännanud. Ja lisaks on neil veel nafta...

Mis asi siis ikkagi on raha? Täna ei ole raha midagi muud kui isiku võlg raha emiteerinud panga ees. Vaatame asja lihtsustatult ja lähemalt. Kui pangal avaneb kokkuleppeline võimalus lasta ringlusesse kindel kogus raha, siis seda ta ka teeb. Seda saame vaadelda kui panga vaba laenuvahendit ja selle vahendi kasutamiseks on kehtestatud kindlad reeglid.

Kas te tahate oma elujärke parandada ja teil on selleks vaja raha? Kui teil on kindel elukoht, töökoht kindla sissetulekuga ja te ei ole kohtulikult karistatud, siis te täidate vajalikud formaalsused, leiate tagatiseks koormamata kinnisvara või kergeuskliku käendaja ning teile antakse pangast krediiti. Näiteks 100 000 krooni, tähtajaga 5 aastat ning aastane intressimäär on tagasihoidlik 5%. Teie ja pangavahelise laenulepinguga on tekkinud kaks osapoolt, kelle edaspidise käitumise ja sellega kaasnevad võimalused on kinnitanud lepingu allkirjastamine.

Järgnevalt tõstab pank oma „kõhus“ teile eraldatud virtuaalraha ühelt kontolt teisele ning tõlgendab teie raha kui kliendi hoiustatud vahendeid. On teada, et pankadel on kohustus omada reservkapitali, ehk raha, mis peab olema pangal igaks

Hundiraamat 2

juhuks tagavaraks ning ülejäänud hoiustatud raha võib ta rahumeeli edasi laenata. Nii ka teie puhul. Virtuaalraha kandmisega teie kontole avanes pangal täiendav võimalus krediteerida kedagi teist, summaga, mis tuleb teie hoiustatud raha ja kohustusliku reservi vahest. Näiteks, kui panga reservikohustus on 15%, siis võib pank teie hoiustatud rahast kedagi täiendavalt krediteerida 85000 krooni ulatuses. Ja nii edasi, kuniks jätkub esmase krediidi vaba limiiti.

Laenusumma	Nõutav tagatisprotsent	Rahaline tagatis
100 000,00 kr	15%	15 000,00 kr
85 000,00 kr	15%	12 750,00 kr
72 250,00 kr	15%	10 837,50 kr
61 412,50 kr	15%	9 211,88 kr
52 200,63 kr	15%	7 830,09 kr
44 370,53 kr	15%	6 655,58 kr
37 714,95 kr	15%	5 657,24 kr
32 057,71 kr	15%	4 808,66 kr
27 249,05 kr	15%	4 087,36 kr
23 161,69 kr	15%	3 474,25 kr
19 687,44 kr	15%	2 953,12 kr
16 734,32 kr	15%	2 510,15 kr
14 224,18 kr	15%	2 133,63 kr
12 090,55 kr	15%	1 813,58 kr
10 276,97 kr	15%	1 541,55 kr
8 735,42 kr	15%	1 310,31 kr
7 425,11 kr	15%	1 113,77 kr
6 311,34 kr	15%	946,70 kr
5 364,64 kr	15%	804,70 kr
4 559,94 kr	15%	683,99 kr
3 875,95 kr	15%	581,39 kr
3 294,56 kr	15%	494,18 kr
2 800,38 kr	15%	420,06 kr
2 380,32 kr	15%	357,05 kr
2 023,27 kr	15%	303,49 kr
1 719,78 kr	15%	257,97 kr
1 461,81 kr	15%	219,27 kr
1 242,54 kr	15%	186,38 kr
1 056,16 kr	15%	158,42 kr
897,74 kr	15%	134,66 kr
661 579,49 kr		99 236,92 kr

Kui pank laenab esimese laenuna 100 000 krooni, võib ta tegelikult paisata uute laenudena majandusse ca kuus korda rohkem raha.

Hundiraamat 2

Hüpoteetiline tagatis esimese 100 000 näol peab tagama vaid halbade laenude osa, aga see tagatis kompenseerib lõppkokkuvõttes ainult esimese laenuna väljaantud raha.

Samas on välja laenatud ca 660 000 krooni tagatud laenu saaja reaalse varaga. Piisab, kui halbade laenude osatähtsus panga portfellis ületab 14% välja antud laenude üldmahust, kui ongi pank korstnas koos pangas hoiustavate klientide rahaga.

Näide on lihtne ja arvestab etteantud summaga. Tegelikult on pangas hoiustatud vahendeid veelgi. See võimaldab mõjutada riskiprotsendi ujuvust, kuid mitte põhimõtet.

Kas ei ole geniaalne mudel? Kõik toimib ju suurepäraselt. Riigi majandus on elavnenud, ringlusesse on paisatud hulgaliselt raha. Mis sellest, et laenu raha, illusiooni majanduse hiigeledust saab sellegipoolest kuulutada ning poliitikut lasevad endale paista jumalikku valgust, ülistades oma geniaalsust ja üliinimlikkust. Ja rahvas usub, sest raha liigub ja kõigil on täiendavad võimalused (võlgu)tarbimiseks. Kapitali ja kaupade vaba liikumine toob ahvatlused koju kätte ning peadpöörivatest võimalustest kaob reaalsustaju. Kõiki, kes manitsevad ettevaatusele ja näevad ette peagi saabuvat krahhi, sildistatakse kohe kas kibestunud laadatuladeks või fašistideks, sõltuvalt hoiatuse suuruselt.

Nüüd vaatame kuidas asjalood tegelikult välja näevad. 100 000 kroonise esmase krediidiini avamisega paisatakse 5 aastaks ringlusesse kokku ca 660 000 krooni. Pank on käibest välja arvanud kohustusliku 15% reservi, ehk ca 100 000 krooni. Kokku saab selle mudeliga laenu anda umbes 30 kliendile ehk seni, kuni väljaantav laenusumma kahaneb 1000 kroonini. Pank teenib intressitulu ca 165 000 krooni, millele lisanduvad viivised ning lepingutasud, aga need ongi meie näidetes lihtsad liigsed detailid, mis raskendavad teema mõistmist ning ei ole määrava tähtsusega.

Nüüd lähebki asi huvitavaks. Laenusajaad peavad tagasi maksma põhilaenu ja intressi. Aga kust võtta intresside tasumiseks vahendeid kui pank paiskas ringlusesse raha ainult põhilaenu ulatuses? Mille arvelt tasuda pangale 165 000 krooni? Seda raha ei ole ju riigis olemaski ega saa ka sellise finants skeemi puhul kunagi olema!

Samasugune olukord tekib ka siis kui riik laenab raha sisse. Tagasi saab seda maksta ainult vahenditest, mis laekuvad ekspordist. Aga kui väliskaubanduse bilanss on negatiivne ehk siis sisse ostetakse rohkem kui välja müüakse? Arengumaad siplevad võlgades. Abistamise sildi all antud laenu on orjastanud terved riigid ja rahvad. Eksporditavate toorainete hinnad maailmaturul ei suuda katta intressivõlga, rääkimata põhivõla kustutamisest. Ja nii süveneb vaesus ja ebavõrdsus. Rikkad muutuvad rikkamaks ja vaesed vaesemaks.

Ka käesolev majanduskriis ei ole muud kui kunstlikult ning teadlikult tekitatud olukord, et saada veel suuremat võimu riikide ja rahvaste üle.

Hundiraamat 2

Kreekas majanduskonverentsil esinedes teatas rahvusvahelise Rothschildi pangandusgrupi president David René James de Rothschild, et praegusest rahanduskriisist tuleb maailm välja arvatavasti 2010 aastal. Samas tekitavat praegune rahanduskriis riikidele edaspidiseks *tohtu avaliku sektori võlakoorma*.

Mida kujutab siis endast riikide *avaliku sektori võlakoorem*? Ei midagi muud kui riikide eneste suuremat sõltuvust laenajatest. Kas teadsite, et CIA The World Factbooki andmetel oli maailma välisvõlgade summa 2008. aasta 31. detsembriga 54 triljonit 610 miljardit dollarit (54 610 000 000 000 \$)? Kas oskate aimata, kellele riigid võlgu on?

Riigivõlg mõjutab meid kõiki, sest riik peab laenu tagasi maksma. Ja jälle oleme küsimuse ees: mille või kelle arvelt? Kust laekub riigi eelarvesse raha võlgade tasumiseks? Loomulikult meie, kõikide maksumaksjate taskust. Riik, olles sidunud ennast laenukohustustega nõõrib halastamatult oma kodanikke. Suurenevad riigilõivud ja maksud, sotsiaalteenuste osutamiseks ning hariduse kindlustamiseks napib vahendeid ja intressid muudkui tiksuvad.

Millega siis siin, meie Eestis, tasuda pankadele intressid ja laenu põhivõlg, kui me kroon on seotud euro kursiga ja väliskaubanduse bilanss aastaid meie kahjuks? Kõige hullem on see, et polegi millegagi tasuda. Lihtsameelsed võivad muidugi arvata, et võetud võlgu on võimalik tasuda töötasust ning ettevõtjad loodud lisaväärtusega. Olge mureta, sellest ei jätku. Vaadake selge pilguga meie väikest riiki, meie teadmiste ja võimaluste potentsiaali. Hinnake kainelt ja arusaadavalt oma võimalusi ja ärge hõljuge unistustes!

On muidugi ka neid, kes suudavad elus nutikalt läbi lüüa ja seada end järje peale, aga kui kauaks? Nad ei suuda võtta enda kanda poliitikute mõõdalaskmisi ega vastu astuda rahvusvahelise imperialismi sepitsustele. Jutt käib ikkagi Eesti Vabariigist tervikuna ja tema ees seisvatest probleemidest. Ja Eesti Vabariigi kodanikest, kes seda koormat kannavad ning lahendustest, kuidas liikuda edasi, säilitada oma eneseväarikus ja taastada sõltumatus.

Täna oleme ennast juba lõhki laenanud. Lõpptarbivate hulk, kes võiks kokkuhoitud ja teenitud vabu vahendeid ringlusesse paisata on tühine. Kui puudub lõpptarbija, siis kaotab ka tootmine mõtte. Eriti hull on nendel, kes peavad lisaks olematule kasumile nuumama panku intressimaksetega. Ükskõik millisest tootmisvaldkonnast või -harust räägime, ilma ostujõulise lõpptarbijata on nende tegevus määratud hävingule. Kuigi pankrott pidi olema kapitalistliku ühiskonna paratamatu koostisosa, ei ole arvestatud sellega, et kriis tabab kogu ühiskonda ning lõpptarbivate puudumine vallandab ahelreaktsiooni, mis viib varem või hiljem revolutsioonilise situatsiooni tekkeni. Olukorrani, kus suured puuduse käes

Hundiraamat 2

vaevlavad rahvamassid muutuvad ohtlikuks nii endale kui ka nendele, kes on võtnud endale õiguse kehtestada ülemaailmset valitsust.

Kuidas olukorda lahendada?

Arvestades, et meie käes olev raha on ahelvõlg ja intresside tasumiseks ei olegi tegelikku raha ringlusesse lastud, tuleb tõdeda, et pole ühtki mõistuspärast mudelit, mis tagaks vaesuse likvideerimise ja kindlustaks kõikidele inimestele inimväärse elu. Kaasaegsed majandusteooriad ei kirjelda olukorda objektiivselt, sest nende autorite heaolu ja autoriteet on tagatud eelkõige liberaalse majandusmudeli ülistamise ning vigadelt tähelepanu eemalejuhtimisega. Vanasõna „Kelle leiba sööd, selle laulu laulad“ on leidnud endale selles kontekstis väga õige koha.

Kuid peab ju olema mingi loogiline, talupojamõistusele hoomatav lahendus, kuidas oma riigi majandusega edasi minna ja selleks tuleb leida tee, kuidas võimalikult rahumeelselt vabaneda võlaorjusest ning samas kindlustada riigi ja kodanike julgeolek. See on äärmiselt keeruline ülesanne, sest sellisele püüdlusele hakkaks koheselt vastu töötama võimas rahvusvaheline propagandamasin. Lisaks sellele napib tänases Eesti ühiskonnas inimesi, kes on üldse võimelised aru saama vajalike muutuste põhjalikkusest ning olemusest. Seda, et midagi on vaja muuta, hoomavad kõik, aga kui kaugemale suudetakse teemat enda jaoks lahti mõtestada, sõltub juba iga inimese individuaalsest vaimsest suutlikkusest.

Täna on Eesti riik minetamas oma võimet juhtida ühiskondlikke protsesse. Märkamatu on mindud üle kriitilise piiri, kust tagasiteid ei saa olla eriti palju.

Me peame julmalt ja ausalt tunnistama, et Eesti on tegelikult kokkukuivanud põllumajandusega agraarmaa. Loomulikult võime endale luua illusioone suutlikkusest konkureerida maailmaturul insenertehniliste novaatorlike lahendustega, kuid mitte oma territooriumil. Meie humanitaarabi arenenud riikidele on siit lahkuvad helgemad pead, kes leiavad eneseteostuseks võimalikud tingimused metropolides. Aga meie siin oleme tarbijad - laene ja eurotoetusi õgivad tarbijad. Paljudes valdkondades täna veel alltöövõtjad. See võimalus on meil täpselt nii kaua, kuni Hiina või India odavamad alltöövõttu pakub. Siis on taas meie kodanikud koondatud ja rahvamatk viib Tööturuameti järjekorda.

Et ennast kaitsta, tuleb meil panustada piirkondlikku raharinglusesse ehk riigisisesse vabakaubandusse, mis eirab eurodirektiivide põhjendamatut regulatsiooni. Tuleb panustada kogukondlikule ühistootmisele, kus tootmisprodukti vahetatakse kogukonnasiseselt, jättes kõrvale seadusest tuleva mõiste - võõrandamine raha eest ja nende tehingute maksustamise. Riigi seisukohalt oleks mõistlik rahvusliku valuuta devalveerimine. Seda on aga võimalik teostada juhul, kui rahvuslik valuuta ei ole jäigalt seotud mõne teise valuutaga. Siis muudetakse oma raha teiste valuutade suhtes odavamaks. Ringlusesse paisatakse täiendavalt raha ja kuigi raha ringlusesse

Hundiraamat 2

paiskamise mudel jääb samaks, on selle arvelt võimalik tasuda pankadele intresse ning hüpoteetilise virtuaalraha mass turul ei vähene. Samas hoogustab odavam raha ja sellega kaasnev hinnalangus eksporti ning madalam töajukulu meelitab kohale raha teistest maailma regioonidest. Kas või turistide näol. Oluline on siinjuures, et kohalik töötlev tööstus oleks rajatud rahvuslikule kapitalile, et vältida kasumi väljavoolu.

Kirjeldatud tegevus ei ole kindlasti tekkinud finantskriisi lõplik lahendus, aga see annab piiritletud alale võimaluse säilitada sõltumatus välisrahast ja sellega tagada mõneks ajaks kodanike sotsiaalne turvatunne. Selle plaani edu sõltub otseselt kommertsbankade tegevuse allutamisesest riigi kehtestatud reeglitele, millest üheks võimaluseks võiks olla pankade kasumi väljaviimise piiramine. Ka emotsionaalselt on selle mudeli rakendamine kodanikele vastuvõetavam, sest on mille nimel pingutada ja ka tulemus on hoovatavam, kuigi Euroliitu astumine välistab mõistuspärased rahumeelsed rahvusriigisisised lahendused ning tänaste riigijuhtide ebaadekvaatsed sanktsioonid võivad viia tõsiste tagajärgedeni, mille ilminguid oleme juba näinud Euroopa Liidu temperamentsemates liiduvabariikides. Rahumeelse lahendusena päästab meid ainult väliskaubanduse positiivne saldo. See on fakt. Ükskõik, mida muud me siin riigis ei planeeriks või ette võtaks, ei oleks see tulemuslik. Jagada täna ümber maksudena kogutud riiklikku ressursi näiteks mingite hirmkallite ja tobedate iluvidinate rajamiseks on kuritegu, mida tuleks tõkestada kõigi legaalsete vahenditega. Süveneb poliitiline vastutamatus, parteiliidrite ainsaks sooviks on pääseda võimule, et kasutada oma klanni hüvanguks viimaseid riigi ja kohaliku eelarve riismeid. Selle asemel, et töötada välja kriisiprogramm, kuuleme täna halisevat küündimatut olukorrakirjeldust ja eurole ülemineku tähtaegu.

Positiivseks saame oma väliskaubanduse saldo ikka siis, kui veame kaupu suurema raha eest välja kui ise tarbime ja sisse toome. Selle korraldamine nõuab riiklikku regulatsiooni ja onupolitiikavaba kompetentsi.

Põhimõtteliselt saame eksporditavad kaubad jagada kahte suurde rühma. Ühte rühma kuuluvad loodusvarad ja teise tööstus- ja põllumajandustoodang, millele on valmistamise või töötlemise käigus lisandunud väärtus, mis annab aluse kauplemiseks hinnalisaga. Euroopa Liidu maadesse saaksime näiteks eksportida puidumassi. See on võimalik, sest metsa juurdekasv on piisav ning õige majandamise korral jätkub enda vajadusteks nii kvaliteetset tarbepuitu kui ka hakituna jäätmeid soojuse tootmiseks. Välja vedada saab ka killustikku, turvast ja savi. Need on aga valdkonnad, kus Eesti riigil erilist kaasaraäkimise õigust ei ole. Arvestatavate maavarade varumiskohad kuuluvad täna välisosalusel firmadele, riigi kehtestatud ressursimaks ei kompenseeri kahju, mida riik kannab loodusressursside loovutamise ent niisuguse müügi kasum peaks jõudma riigieelarvesse. Samas on selge, et fossiilsete energiakandjate kasutamine ja välja vedamine ei saa olla jätkusuutliku arengu pant.

Eesti on traditsioonidega põllumajandusmaa. Oleme suutnud toita oma rahva ja vedada kaupu ka maailmaturule. Kuidas näeb välja meie Euroopa Liidu direktiivide alusel toimiv põllumajandus? Meile on kehtestatud kvoodid ja toetussüsteem. Ületootmise hirmus on piiratud põllumajandusmahtusid. Tuhanded hektarid vaevaga haritud uudismaad on võssa kasvanud. Huvitav miks? Kas sellepärast, et meie rahvas on laisk ja ei viitsi ega oska tööd teha, või on tagamõtteks hoida kõrgel toiduainete hinnad?

Tegelikult oleme lasknud ennast kaasa kiskuda euroopalikul lauslollusel. Kindlasti ei ole siin tegu ainult meie ametnike suutmatusega eurodirektiive tõlgendada. Kui nõukogude ajal võisid kolhoositurul vabalt oma põllumajandusüle jääke realiseerida, siis Euroliidu kunstlike piirangute ning kõrgete lõivudega on see tegevus pärsitud. Kellele on see kasulik? Aga loomulikult suurtootjatele ja kaubanduskettide omanikele. Inimesele ei tohi kätte jääda sentigi

Hundiraamat 2

kontrollimatut raha. Sa pead selle viima kodust välja, kaupmehe kätte, sest muidu ei ole rahvas kontrollitav.

Samas kurdavad meie ekspordivõimelised toiduainete tootjad kvaliteetse tooraine puudumise üle, sest Euroopa Liidu turule ei suudeta nii palju kaupu pakkuda kui turg nõuab. Loomulikult ei saa meie kliimaatilisi tingimusi võrrelda lõunapoolsete Euroopa Liidu aladega, sellega ka arvatavad erinevused toorme kvaliteedis ja hinnas, aga ka siin on omad lahendused. Kui sprotid ja sealiha lääneturule ei kõlba, siis idaturul on see nõutud kaup. Ja idaturu tarbeks on ka tootmine odavam.

Kliimaatiliselt soodsamatel territooriumitel kasvatatud odavamad toiduained peavad läbi vahendavate suur korporatsioonide hinnalisa olema turustatavad ja allutama aina uusi turge. Millega olekski meil vastata? Kindlasti oma Eesti turu kaitsmisega ning üleliigsele omatoodangule sobiva ja tasuva turunišši leidmisega. Euroliidus ei ole see võimalik, sest kapitali ja teenuste vaba liikumine on ülimuslik ning oma kauba kaitsmine on võrdsustatud surmapatuga. Ent nii õnnetuseks kui õnneks on Eesti turg väike ja kohalik tööstus suudaks selle kiiresti üle ujutada. Seega saab ja tuleb oma toodangut nii palju kui võimalik välisurgudele vedada ja kasumlikult kaubelda. Siin ongi vastus küsimusele, kuidas on võimalik vähendada eelarve defitsiiti.

Taasiseseisvumise algusaegadel liikusid lisaväärtusega kaubad läänest meie poole, mitte vastupidi. Meie põhiline eksporditüüp oli erinevate tööstusharude tooraine. Ja kui meile, verivärskele eurotsooni liikmesriigile kehtestatud piirangutega üleminekuaeg lõppes, olid märkamatuks kehtestatud ka reeglid, mille tõttu väiketootmine hääbus ning väliskapitalile kuuluvate ettevõtete vajaliku tooraine kvaliteedikriteeriumid ei olnud enam meie tootjatele jõukohased. Idaturu blokeerisid meie endi poliitikud oma nõuandjate suuniseid järgides.

Taasiseseisvuse esimestel kuudel olid Eesti-Vene piiril meie piirivalvurid, kes keelasid toiduainete ja tarbekaupade üleveo. Näiteks Võru Piimakombinaadi laod olid laeni võid täis, aga turustada ei saanud, kuigi lepingud Venemaaga olid olemas. Kuid see, kellel oli ettevõtmist ja pealehakkamist, suutis piiril sularahadollarite eest kaubakoormaid liigutada nii idast läände kui läänest itta. Ka Võru Piimakombinaadi või ei jäänud lattu mädanema.

Kuidas näeksid täna välja normaalsed poliitilised ja majanduslikud suhted Venemaaga? Kes on piisavalt palju ja kaua vene turul kaubelnud, teab vastust: see on keeruline, aga võimalik.

Kujutage endale ette, et meie uued eetilised poliitikud suudavad end lahti rebida ajaloo taagast ning astuvad Venemaaga konstruktiivsetesse läbirääkimistesse, mille

Hundiraamat 2

tulemusena saadakse roheline tee ärisuheteks Venemaaga. On kindel, et meie ehitajad suudaksid Peterburi vanade majade renoveerimisel korda saata imesid ning nende töö kvaliteet jätkaks kaugemale varju kohaliku töökultuuri.

Venelased on uhke ja lahke rahvas. Ka nemad on olnud revolutsiooniterrori ohvrid. Kui koputada nende eneseväarikusele, kohelda neid võrdväärsete partneritena ja jätta ärist kõrvale ideoloogiline propaganda, võib kerge vaevaga saavutada soovitava suhtluskliima.

Ükskõik, mida me siseriiklikult plaanime, peame arvestama, et oleme osa globaalsest maailmast ja paljud sündmused võivad meie plaane ja soove tundmatuseni moonutada. Ülemaailmse finantskriisi peatamise üheks potentsiaalseks võimaluseks on totaalne riikidevaheline sõda. Sõda tekitab veelgi suurema kaose, mis loob eeldused alustada tühjalt kohalt. Ajalugu on seda korduvalt tõestanud. Täna globaalpoliitilises süsteemis ei ole tavarelvastusega suure sõjalise konflikti vallapäästmine eriti tõenäoline, kuigi ohumärgid USA ja Hiina suhetes annavad tunnistust kasvavatest pingetest. Hiinlaste suur soov osta USA võlakirju on märk, mis annab tunnistust vaikselt ülevõtmise soovist, millega USA valitsus ning teda soosivad sõjalised ringkonnad kindlasti ei nõustu. Üleüldises naginas saaks ka Araabiamaade probleemidega ühele poole ja kui Venemaagi sõtta sekkuks, siis selle sõja lõpptulemust pole raske ette kujutada.

USA finantsringkondadel õnnestus selline kavalus suurepäraselt korda saata II Maailmasõja organiseerimisel, mille käigus anti abi erinevatele ideoloogilistele režiimidele. Sellise tegevusega provotseeriti lõppkokkuvõttes kõiki osapooli sõdima ning määrati aastateks võlaorjusesse. Täna saaks globaalse sõjategevuse vallapäästmise au olla ainult USA-l. See tundub aga võimatu väga lihtsal põhjusel - oma maale nad otsese sõjategevuse kandumist lubada ei saa. Korraldada ohvriterohkeid siseriiklikke provokatsioone ja nendele tuginedes alustada röövvalutuslikke sõdu riikides, kust ei ole karta võrdväärset vastulööki, on USA valitseva rahaeliidi ja sõjaväe tippjuhtkonna võimete piir. Samuti on väheusutav, et suurriikide valitsused korduvalt samale rehale astuvad. Kuid kunagi ei või teada, sest avalikkusele on teatavaks saanud mõjuvõimsate isikute ülestunnistused soovist Maailma elanikkonda oluliselt vähendada. On selleks siis otsene sõjaline tegevus või laboratooriumist ravile allumatu viiruse väljapäästmine, kes seda teab. Ent aasta 2012 leiab ära märkimist nii esoteerikute kui poliitikute sõnavõttudes.

Mõistusepärane lahendus, mis annab riigil võimaluse olukorda kontrolli alla saada, on poliitilistele otsustele tugineva ja sunniaparaati kaasava tegevusplaani elluviimine, mis peaks tagama pankade maksejõulisuse ning tasakaalustatud majandussuhted. See on tegevus, milleni USA-s on juba näiliselt jõutud ning mida peetakse üheks olulisemaks ning kohati ka ainuvõimalikuks demokraatlikuks

Hundiraamat 2

lahenduseks. Küsimus on ainult selles, kas riigi rahasüstid on mõeldud ainult pankade päästmiseks või aidatakse ka reakodanik võlaorjusest välja. Kui reakodanik kaotab majanduskriisis oma vara, mille pangad võlakatteks üle võtavad, siis saab seda vaadata lahutamatu osana plaanist, mille tulemusel luuakse tingimused kapitali jätkuvaks kontsentratsiooniks. See omakorda pikendab kriisi kestvust, sest vajalikku hulka maksujõuliste lõpptarbijat ei saa üleöö tekitada ilma riikliku regulatsioonita, mis elanikkonna kohustustekoormat oluliselt vähendaks. Tänaased signaalid lubavad oletada, et isikute intressiorjus ei kao ning pangad valmistuvad üle võtma suures koguses kinnisvara, et seda siis uutele potentsiaalsetele laenajatele edasi müüa.

Riigi raharinglust kontrolliva panga üle omanikujärevalve teostamine on õige kas või pealtnäha tähtsusetu asjaolu pärast, millel on kaugele ulatuvad tagajärjed. Nimelt on eraõiguslike väliskapitalile kuuluvate pankade ametnikele antud piiramatut võim mõjutada riigi poliitikat. Olukord hakkab paratamatult sarnanema möödunud sajandi alguspoole majanduskriisiga Saksamaal, mille tulemusel ja millest väljatulekuks toetas vaesunud rahvas jõulise liidri esilekerkimist, kelle tegevus elimineeris võika vandenõuplaani ning pani aluse riigi majandusõitsengule. Tõde edasistest sündmustest ei saa objektiivselt hinnata, sest paljudesse arhiividesse on juurdepääsud veel tänagi suletud, mistõttu tõest räägib igaüks, täpselt nii nagu parasjagu kasulik. Usutavasti jääb see tõde meie laste selgitada.

Kuid milles siis pangandus süüdi on? Kindlasti on õigus ekspertidel, kes näevad kriisi põhjusena odava laenuraha turule paiskamist ja katteta finantsinstrumentidega kauplemist. See on ainult olukorra kirjeldus ja poolik tõde, mis seab süüpinka inimloomuse nõrkuse, tarbida rohkem kui hetkel võimalik. Arusaamine ülemaailmsest majanduskriisist muutub aga kohe kui asetame rõhu, inimlikult nõrkushetkelt odava laenuraha suhtes, pankade plaani- ja sihipärasele tegevusele, mis tekitas postsotsialistlikes riikides ahvatlusväärse soovi omada ja tarbida juba täna.

Endiste kommunistlike parteitegelaste poliitiline lühinägelikkus ja nõukogudeaegsest topeltmoraaliga ühiskonnast pärinev saamahimuga läbipõimunud künism leidis endale ühiskonnas ainukordse võimaluse kiireks ja legaalseks liidrirolli kindlustamiseks. Nii kujunes elitaarne ühiskondlik klass, kelle tegevus väljendub demokraatlike instrumentidega manipuleerimise läbi oma juhtrolli kindlustamises.

On selge, et vabaturu arutu toetamise ning oskamatusena riigi arengut sisuliselt juhtida, panustati jõududele, kellega üritati samastuda ning kelle majandus- ja arengumudelite pealiskaudse ülevõtmisega ka piirduti. Pimestatuna

Hundiraamat 2

libekeelsest kiitusest mässiti võlgadevaba riiki üha enam tarbimisbuumi ja toetati vast enesele teadvustamatagi plaani, mille võtmeteguriks oli väikeriigi väliskaubandusdefitsiidi kindlustamine - vedada kaupu sisse suurema raha eest kui oma tooteid teistesse riikidesse.

Iga sent, mille tasume ka kõige elementaarsemate asjade eest, mida me teadliku ja oskusliku majanduspoliitika elluviimise korral oleksime suutnud toota Eestis, liikus välismaiste tootjate kätte, väljudes igaveseks meie siseriiklikust raharinglusest. Kindlustamaks meie „jätkusuutlikku“ tarbimist ning sidumaks kodumaiseid reaalseid väärtusi virtuaalse laenurahaga, loodi üldsusele illusioon Eesti edust ja majandusimest...

Võtta kontroll teise riigi strateegiliste väärtuste ja kinnisvara üle ei ole oma olemuselt midagi muud, kui kaval taktikaline sõjaplaan, mis orjastab riigid ja rahvad, jättes kõrvale otsesed sõjakoledused ja hävingu. Kaasaegse hiiliva finantssõjaga suurenevad vaid ühiskonna sotsiaalsed pinged, kasvab tööpuudus, rääkimata inimeste suitsiidse käitumise süvenemisest. Hariduse kättesaamist piiratakse järsult, õppeprogramme nuditakse, nimed, teemad, ajaloo perioodid vaikitakse maha, sest harimatut ja kommertstrendide kütkes olevat lapsemeelset massi on kergem lollitada.

Haritusest

Inimese areng algab varakult. Lapse kodus ja koolis saadud teadmised on põhimõttekindla ja väärrika kodaniku kujunemise eeldused. Vanemad, kes püüavad kujundada last vaid keeldude ja käskude abil, on juba eos määranud oma lapsele orjameelse elu. Lapsest kasvab keegi, kellel puudub omaalgatus- ja vastutusvõime, sest tema elu korraldanud vanemad näevad temas vaid savi, millest vormida tubli alluv. See ei tähenda, et lapsest ei või kasvada pealtnäha tubli ja korralik inimene. Loodetavasti kasvabki, aga ta pole endaga kaasa saanud võimet analüüsida toimuvat kasvõi võimalike isiklike kahtluste piires ja oma mõttekäikude tulemusel sünteesida enda jaoks uut tervikut.

Atavistlikus truualamlikkuses on lihtne elada kellegi teise kehtestatud raamides, reageerida ootuspäraselt nn. arvamusiidrite tunnussõnadele, vaimustuda peaministri hallutsinatsioonidest piimajõgedest ja pudrumägedest või teadetest tuhandetest tapetud inimestest, kellele ennetava vastulöögi andmise vajadust rõhutab ja õigustab massimeedia. Kurb küll, aga sellised inimesed on lojaalsed

Hundiraamat 2

ükskõik kellele peaasi, et endal oleks hetkel hea. Nad on võimutruud ja kohati isegi võimelised reflekside mõjul end suvalise võimu käsul ohvriks tooma.

Eneseleidmise tee on raske. Kui tõrjutus ja ilmajätetus jõuavad süveneda lapse või nooruki teadvuses võivad tekkida küsimused, millele vastuste leidmine on ilma suunamiseta võimatu. Ka diktaat perekonnas ja vanemate küündimatus õpetada oma last, suunab lapse elutarkust omandama ja ennast tõestama tänavale omasuguste hulka.

Teadmatus põhjustab hirmu, hirm omakorda sünnitab ründava käitumise, mille tulemusel vastandatakse end ühiskonnaga. Kes värvib pea roosaks, kes ajab kiilaks, kes astub kuritegelikule teele, kes leiab mõnuainetest lohutust. Väliskeskonna mõjutused ja trendid ei jäta neile palju valikuvõimalusi. Nad on näiliselt vabad, isepäised ja sõltumatud, aga nad ei oska käituda kodanikena ja neil ei ole majanduslikku tagatist oma valitud elulaadi viljelemiseks. Nad on ühekorraga nii võitjad kui ohvrid.

Aga neist võivad eeltoodud omaduste alusel saada tõelised riigikodanikud kui nad võtavad vaevaks ennast harida. Eeldused julguse, pealehakkamise ja iseõpitud iseseisvalt mõtlemise näol on olemas, kuid nende väärtushinnangud on nihkes ning jätkuv huupi eesmärgi otsimine võib olla väga valus.

Perekonna toel vabaks isiksuseks kujunenud inimese mõtte- ning analüüsivõime loob mõtlemise, kuhu ei mahu dogmad ega demagoogia, kõik mõtted mõeldakse julgelt lõpuni. Nende inimeste küsimus olukordade lahendamisel on: kes, miks ja milleks, kuhu see areneb? Selline inimene on vaba mõtte kandja, ta ei ole hüpnotiseeritud massimeedia domineerivast mõjust.

On selge, et lambakarjas ei ole selliste inimeste elu kerge. Pidev konflikti ning varjatud repressioonide oht saadab neid igal sammul. Piisab sellest kui avaldada oma arvamust, mis ei lange kokku arvamusdiilerite võimendatud ametliku seisukohaga. Sellised inimesed ei saa töötada endast rumalate isikute alluvuses. Nad on vabad ning otsivad ise üles võimalused, mis kindlustavad sõltumatuse. Loomulikult suudavad nad oma huvides oskuslikult kasutada olukordi, mis annavad neile teatava mõju kaaskodanike üle. Olenemata üldisest suutlikkusest võib inimloomus osutada nõrgaks ning domineerima hakkab võimuiha. Loomupärasele andekusele ja kooliharidusele tuginedes võib see omandada hiiglaslikud mõõtmed. Jutt ei ole siin kindlasti meie poliitikutest, kes on üldjuhul nappide teadmistega oma tööst ja kohustustest. Küll aga väljendub nende „talent“ karjerismis ja intriigide sepitsemises. Omakasu eesmärgil hullutavad nad lolle rahvamasse, olles samas palju kavalamate ning targemate isikute tööriistadeks, kelle võimuiha on abiks reeglite kehtestamisele, mille täitmist nad kontrollivad finantsinstrumentide abil.

Hundiraamat 2

Raske on uskuda, et kogukondlik mõtteviis on läbi aegade kujundanud süsteemi, kus ühe kogukonna läbipõimunud ja kindlatele vereliinidele rajatud suhted on allutanud enda kontrolli alla enamuse rahvuslikest rikkustest, kuid vastupidist tõestada on veelgi raskem.

Soov kindlustada ülemvõimu tingib võimutsejate käitumise, mis tugineb üldinimlikele nõrkustele - laiskusele, ahnusele ja hirmule. Paraku tõrgub keel neid nimetamast eliidiks, sest eliit peaks ikkagi olema heas mõttes eeskuju. Võimutsejate suurim hirm on nende isikute ees, kellel puudub võimuiha ning kes on tavanõrkustest üle, olles oskuslikult ära kasutanud oma sotsiaalse kindlustatuse tagamiseks võimutsejate kehtestatud majandussüsteemi omapära. Nende isikute kriitika ja käitumine on ohtlik, eriti kui nad suudavad enda ümber koondada aatekaaslasi, kes on vabad oma hinges ja suudavad aru saada võimutsejate tõelistest eesmärkidest, kes on seadnud eesmärgiks säilitada oma riigi iseseisvus ja põhiseaduslik kord.

Et tõrjuda neist isikutest eemale alandlikke rahvamasse, on võimutsejad kasutusele võtnud hirmutamise massimeedia läbi: vabamõtlejaid sildistatakse nimetustega, mille tegelik tähendus jääb enamikule inimestest arusaamatuks. Üks levinum hüüdnimi on radikaal. Arvamusdiilerid on meedia läbi kujundanud selle mõiste sisuks vägivaldsuse ja ühiskonnaohtlikkuse. Tegelikult on asi risti vastupidi. Radikaal on see, kes ei lase ennast petta odavatest massidele mõeldud demagoogilistest valedest ega pooltõdedest. Radikaal läheb oma teadmiste ja oskustele tuginedes juurteni, probleemi põhjusteni, ta kirjeldab sündmusi või tõlgendab fakte tõeselt.

Markantne näide: ametlik seisukoht terrorirünnakute korraldamise kohta New Yorgi Maailma kaubanduskeskusele ja Pentagonile 11. septembril 2001. aastal. On selgemast selgem, et iga haritud ise mõtlev inimene, kellel on piisavad teadmised füüsikas, looduteadustes ja ühiskonnateadustes ei saa leppida niisuguse ametliku seisukohaga. Igaüks, kes soovib nende sündmuste tegelike juurteni jõuda, saab seda vabalt teha, sest dokumenteeritud originaalmaterjali on piisavalt saadaval.

Nendest sündmustest hakkavadki avalikult välja paistma valitsevate võimutsejate tõelised kavatsused. Manipuleerides inimeste naiivsuse, truualamlikkuse ning kergeusklikkusega avaldatakse seisukohti, millel ei ole tegelikkusega midagi ühist, mis on vajalikud vaid rõõvvalutuslike sõdade vallapäästmiseks. Luuakse olematu ja nähtamatu vaenlane, kes ohustab näiliselt vaba ja demokraatlikku ühiskonnakorda. Tema tegevusest saame teada kallutatud massimeedia kaudu, mis kujutab olukorda selles valguses nagu on võimutsejatele vajalik. On tõsi, et see sündmus muutis maailma ja miski pole siin enam endine.

Hundiraamat 2

On alanud sõda. Mitte kurjuse ja headuse vahel vaid sõda tõe ja vale vahel. Tõde on relv, mille tera on vahe ja sellepärast tehakse kõik, et tõde päevavalgele ei ilmuks. Olgu selleks siis aastateks arhiivi suletud dokumendid või kinnimaksud ebaloogilised eksperthinnangud.

Teades 11. septembri sündmuste tegelikku olemust, muutub automaatselt küsitavaks Euroopas korraldatud terrorirünnakute eest vastutust kandvate isikute süü. Väidetavalt olevat islami terroriorganisatsioonid kuulutanud sõja demokraatlikule maailmale. On alust arvata, et tegelikud „islamiterroristid“ istuvad auväärsetel kohtadel ning naudivad oma üleolekut ning rahva lauslollust. Nad teavad, et rahvas usub, mida meedia kajastab ja karta ei ole midagi, sest puudub mehhanism, mis laseks õiglusel võidutseda. Vähimgi vastupanu surutakse maha eos ning lojaalsus ostetakse röövsaagi jagamisega. Kiiruga vastu võetud terrorismivastased seadused, mis kätkevad endas piiramatut võimalust tungida inimeste eraellu, on suunatud eelkõige oma rahva vastu. Pidev terrorioht on vajalik inimestes hirmu tekitamiseks, sest hirmunud inimest saab vaevata manipuleerida. Ja kui massimeedia toel kutsub president rahvast kättemaksule, siis pime ja lambakarjana toimiv inimmass on valmis lõhki rebima keda iganes. Piisab ainult näpuga näitamisest.

Aastast aastasse tegeletakse koolireformiga, muutuvad õppekavad, kuid ainult selles suunas, et piirata noorte inimeste tunnetuslikku ja selget maailmapilti. Laiapõhjaline haridus on asendatud kitsalt teoreetiliste teadmistega, mille ellurakendamist ei suudeta praktikabaasita tagada. Praktiseerida ei ole aga võimalik, sest vajalikud vahendid on meie keskastme ja ka kõrgkoolidest kadunud.

Ameeriklase pihtimus Eesti Päevalehes annab tunnistust kui primitiivseks võib massidele antav haridus muutuda. Probleemiks oli eestlaste üleolev suhtumine ameeriklastesse, kelle õllepudel jääb suletuks kui käepärast ei juhtu olema avajat. See on ka vastus küsimusele, kuidas võib rahvale esitada kaksiktornidele sooritatud terrorirünnakute kohta absurdseid versioone ja „tehniliste ekspertide“ arvamusi. Nad on oma rahva hariduse viinud sellisele tasemele, kus puudub elementaarne oskus tegelikkust mõista.

Sama on ka pealesurutud demokraatia invasiooniga piirkondadesse, kus seda ei vajata. Primitivism sunnib liigitama inimesed omadeks ja vaenlasteks. Jube on mõelda, millist auku kaevab meie lastele tänane hariduspoliitika. See on läbipõimunud ideoloogiast, mille eesmärk on keskenduda detailidele. Puudub üldistusvõime, mille tulemusel ei suudeta hoomata käsitletava distsipliini kohta loogilises süsteemis. Tulemused on silmaga nähtavad, kahjuks mitte kõigile.

Hundiraamat 2

Sotsiaalsest turvalisusest

Sotsiaalne turvalisus tervikuna peakski olema ühiskonnaliikmete olulisemaks eesmärgiks mille poole püüelda. Sotsiaalne turvalisus on ühiskonna pealisehitus, mis tugineb majanduslikule baasile. See on piltlikult nagu maja, mis ei saa püsida ilma vundamendita ja mis samas kaitseb vundamenti ilmastiku kahjustava mõju eest.

Füüsiline turvalisus. Me soovime, et meie kodu oleks kaitstud, et meid ei rünnataks tänaval ja et meie lapsed saaksid koolist muretult koju tulla. Raske on ette kujutada, et ka meil Eestis, lõhkeksid pommid tänavatel ja kuulid vihiseksid sihitult ringi. Meil on suhteliselt turvaline (veel). Miks erinevalt meist korraldatakse terrorirünnakuid suure rahvaarvuga Euroopa Liidu riikides? Lähis-Ida terrorilainetest teame ainult kallutatud meedia vahendusel ning 9/11 sündmuste valguses on ka nende terroriaktide süüdlaste õiglane tuvastamine komplitseeritud. Sama kehtib Euroopat tabanud terrorilaine kohta. Samas võime küsida, miks siis USA-s ei lõhke iga päev tänavatel terroristide pommid. Vastus on lihtne: Maailma Kaubanduskeskuse õhkimisest piisas, et massimeedia abil luua vaenlase kuju, kelle purustamise vajadusest räägitakse nüüd juba aastaid.

Ka USA praegune president Barack Obama on oma esinemistes rõhutanud sõjategevuse jätkamise vajadust okupeeritud riikides seni, kuni vaenlane (allutatud rahva patrioodid) on täielikult purustatud. Sellest tulenevalt on mõistetav ka USA paaniline hirm võimalike kättemaksuaktsioonide ees. Miks peakski korraldama täiendavaid terroriakte oma territooriumil kui rahva üldine haridustase ei võimalda nii kui nii iseseisvalt tõe välja selgitada, adekvaatsest käitumisest rääkimata? Lisaks sellele toetab sunniaparaat, millele on antud piiramatud volitused ja õigus süüdistades ükskõik keda sidemetes terroristidega. See käitumisviis sarnaneb Nõukogude Liidu repressiivse käitumisega, kus igat kodanikku võis vastutusele võtta rahvavaenlaseks kuulutamise ja karistamiseks piisas sellest, kui poetasid kolhoosipõllul tasku paar viljatera.

Kas ei ole tähelepanuväärne, et rõhuv enamus niinimetatud terroriste suunab oma tegevuse rahulike elanike vastu. Õhku lendavad inimesed hotellides, turuplatsidel, lihtsalt avalikes kohtades. Mitte ükski tõsiselt võetav terrorist nii ei käituks. See ei ole loogiline. Õigel terroristil ei ole vaja rahva hulgas hirmu ja paanikat külvata. See ei täida tema eesmärke. Sellist terroristi vihatakse ning rahvas koondub võimu ümber, kes peaks tagama stabiilsuse. Õige terrorist halvaks

Hundiraamat 2

valitsusaparaadi tegevuse, lööks rivist välja kommunikatsioonisüsteemid,, riikuks elektrisüsteemid ja joogivee, tekitaks riigis majandusliku kaose, mis seoks agressori siseriiklike probleemide lahendamisega.

Paanikat on inimestes vaja külvata neil, kes peavad rahvale põhjendama oma agressiivset poliitikat. Ei saa ju lihtsalt öelda, et minuga seotud ringkonnad vajavad kasumi saamiseks kontrolli võõraste naftaväljade üle. Tuleb luua vaenlane, tekitada inimestes meeleu pahameel selle vaenlase vastu ja seejärel alustada sõjalisele ülemvõimule tuginedes „õiglast karistusoperatsiooni“, mille käigus purustatakse kohalik infrastruktuur. On enesestmõistetav, et purustatu taastamine ja hilisem kontroll selle üle jääb vallutajatele. Aga avalikkusele teatakse, et hävitati terroristid ning seni tagurlik riik on suunatud õitsvale demokraatlikule arenguteele.

Meie välisjulgeoleku tagatis on agressiivsed liitlased, kelle ettearvamatu käitumine uutes ärisituatsioonides võib meiesugusele väikeriigile osutada suureks ohuks. Selle süsteemi omapäraks on ärisuhted, kus kõik inimlik on taandatud tahaplaanile. Aga üks väikeriik ei saa seda endale lubada. Meil ei ole lõppkokkuvõttes pakkuda võrdväärset vahetuskaupa.

Meie sisejulgeoleku kujundamine on otseselt seotud välisjulgeoleku põhimõtetega. Me võime rääkida demokraatlikust kolmeastmelisest kohtusüsteemist ja sunniaparaadi tõhusast tegutsemisest kuritegude avastamisel, kuid on asju, millel tuleb peatuda pikemalt, sest hälbed süsteemis ja seadusandluses tervikuna loovad varjatud tingimused terrorirünnakutele.

Paljudele meie hulgast on arusaamatu praegune karistuspoliitika. Me ei käsitle eraldi paragrahve vaid põhimõtet: õiglustunnet riivavaid põhimõtteid kurjategijate vastutusele võtmisel ning ausate kodanike osa selles. Me oleme kaotanud surmanuhtluse, oleme asunud pehme karistuspoliitika teele, kus ohver peaks kurjategijale andestama ning lahutakse sõpradena. Küsime miks? Miks vägistatu või röövitu peaks hakkama süüvima kurjategeja hingeellu ning unustama oma kannatused ja alanduse? See on absurdne! Pehme karistuspoliitika toob kurjategijad tagasi tänavatele. Ja jälle küsime miks? Miks on vaja meie keskele inimesi, kes on korduvalt tapnud või lapsi pilastanud? Nad teevad ju seda jälle ja meie oleme pidevalt alateadlikult hirmul, sest kunagi ei tea, millal võime ise või meie lähedased rünnaku ohvriks langeda. Varavargustest rääkimata.

Kodanikult on võetud praktiline võimalus ennast kurjategija vastu kaitsta. Kui jõud üle ei käi, oledki ohver ja kui vastad ründajale vääriliselt pead alati piinlikult jälgima, et ei astuks üle hädakaitse piiride. Meie kohtupraktika kubiseb sellistest absurdsustest. Riigil on oma käitumisele pealtnäha loogiline põhjendus: riigis kehtivad seadused ja omakohus on keelatud. Aga kui see on ühel hetkel vastuolus ühiskonna õiglustundega? Kujutame ette olukorda, kus kõnnite õhtusel

Hundiraamat 2

ajal tänaval ning teid ründab röövimise ja kehaliste vigastuste tekitamise eesmärgil grupp inimesi. Teie jõud ei käi nende omast üle. Teid pekstakse jalgadega ja sobratakse teie taskutes. Ja siis te võtate relva ning lasete selle seltskonna silmagi pilgutamata maha. Võite kindel olla, et olete osutanud kaaskodanikele suure teene, sest keegi ei tea kes on sellise kamba järjekordne ohver. Samas maksab teile endale selle teene osutamine kümme aastat vangistust. Kui te neid ei hävita, on nad tingimisi vabastatud ja järgmisele ohvrile võidakse igaks juhuks nuga ribide vahele suruda, et ei oleks hiljem „tüli ja pahandusi“.

Iga pätt peab teadma, et rünnatava vastulööök võib olla surmav. Rünnatav ei tohi ründe hetkel tunda hirmu oma tuleviku pärast, tema kohus on kurjategija hävitada, sest süüdiv ja oma tegude eest vastutav inimene lihtsalt ei kasuta teiste suhtes vägivalda. Sama peab kehtima ka oma vara kaitsmisel. Täiesti arulage on kaasus, kus pätijõuku relvaga takistanud mees võeti vastutusele ja pätid pääsesid õiglasest kohtumõistmisest.

Puudujäägid kohtute töös riivavad kõikide kodanike õiglustunnet. On ebaloogiline, et tsiviilvaidluste küsimusi ei suudeta esimese astme kohtus paari aasta jooksul kohtuotsuseni viia ning Ringkonnakohtu seisukoht võib osutada lõplikuks, sest Riigikohus ei võta asja arutada. Kohtunike praktiline vastutamatus oma töö kvaliteedi osas on loonud olukorra, kus kannatajaks pooleks on sageli isikud, kes seisavad oma õiguste eest. On kurb kuulda paljude advokaatide suust, et kohtupidamine siin riigis ei tugine seadustele ega loogikale vaid kohtuniku suvale tõlgendada olukorda endale sobival viisil. Loogiliselt põhjendamata kohtuotsuste suur hulk töötab kurjategijate kasuks. Kas selle taga on võimutsejate vaikiv tellimus või lihtsalt kohtunike küündimatus, jääb täna veel asjaosaliste teada.

Tervishoiuteenuste kättesaadavus.

Haigused ei käi mööda kive ega kände vaid tabavad ikkagi inimesi. Me ei käsitle eraldi riskigruppide ennasthävitavat käitumist, sest tahtlikult oma tervist rikkuvad inimesed ei vääri solidaarsest kindlustatuse printsiibist tulenevaid hüvitusi. Näiteks korduvalt koomas viibivad narkomaanid. Mitte keegi ei sunni üldjuhul inimest meelemürke tarvitama ja kui ta on asunud sellel teele, siis on ta ka võtnud enesele vastutuse oma käekäigu eest.

Hundiraamat 2

Kiirabibrigaadidele eraldatud vahendite kulutamine narkomaanide turgutamiseks on kuritegelik suhtumine korralike kodanike ühisesse ressursi. Ei maksa ju ka kindlustusfirmad hüvitisi kui isik on tahtlikult hävitanud oma kindlustatud vara. Narkomaanide puhul kehtib sama loogika. Ja jälle võime küsida, millisel kaalutlusel on seaduseandja selliste küsimuste puhul teinud erandi? Kas kellelegi võimutsejatest on kasulik, kui ühiskonnas on palju narkomaane? Kodanikele tänavatel kindlasti mitte, sest narkomaanide ettearvamatu käitumine ohustab nende turvalisust. Narkomaanide rehabilitatsiooniprogrammid neelavad riigi rahakotist miljoneid ja destabiliseerivad olukorda riigis. Narkomaan tänaval on potentsiaalne kurjategija. Ja jälle on seaduseandja tekitanud täiendava hirmuallika. Inimene, kes asub tarvitama narkootikume, peab arvestama, et teistkordsel üledoseerimisel riik ei sekku.

Taasiseseisvumise järgses Eestis võeti kasutusele kalleim ja mõttetuim tervishoiumudel, mille rahastamisega on hätta jäänud ka palju rikkamad riigid. Selle mudeli eripära on erinevate meditsiiniteenuste hinnakujundusmehhanism, mille kontroll on kindlalt poliitiliste võimutsejate käes ja kelle määratud isikud vastutavad haigekassast saadavate rahaliste vahendite mahakandmise eest.

Tervishoiuteenuste hinnakujundus ja liigendatus on viinud tasakaalust välja teenuste omahinna ja turuhinna suhte. Kujutage olukorda, kus miljonite eest ostetud kallis aparatuur seisab jõude, sest haigekassa ei suuda kõrge teenusehinna tõttu katta kõikide abivajajate vajadusi. Tekivad ravijärjekorrad ja needsamad meedikud, keda on maksumaksja raha eest ülikoolis koolitatud, organiseerivad eraviisiliselt teenuse osutamist samade seadmetega. Madalamate teenusehindadega on võimalik pakkuda raviteenust oluliselt suuremale hulgale abivajajatele, ainult siis peab meditsiinipersonal kulutama rohkem aega oma palga väljateenimisele. Tavaliselt tuuakse vastuväiteks argument, et odavalt ei ole võimalik teenust osutada, sest seadmete amortisatsioonikulud peavad kajastuma hinnas. Õige küll, aga see on poolik tõde. Eraviisilise vastuvõtu korral ei arvesta keegi seadmete amortisatsiooninormidega, siin rändab raha rahumeeli meditsiinitöötajast eraettevõtja taskusse ning riik ja haigekassa maksab uue vahendi hankimise kinni.

Veel puhtam ja riskivabam äri on hankida seadmed liisinguga ning sõlmida haigekassaga teenuste osutamise leping. Samaaegselt tuleb riiklikus süsteemis tekitada teenuse osutamise defitsiit ja ebaloomulikult pikad ravijärjekorrad. Tõeliselt abivajavad, kes pöörduvad perearstide saatekirjadega terviseuuringutele, ei suuda nii pikka aega oodata ning on nõus teenuse saamiseks juurde maksta.

Õige raviskeemi aluseks on kiire ja täpne diagnoos, mis tuvastab haiguse iseloomu. Perearstide pearaha süsteem seda ei soodusta ning ravimifirmade survele alustatakse ka keerulisemate haigusjuhtude puhul tegelikult inimkatseid ühe või

Hundiraamat 2

teise ravimi manustamisega. Usun, et paljud on kogenud perearsti juures käies, et esmalt kirjutatakse haigustunnuste alusel välja ravim, mille järel jälgitakse haiguse kulgu. Kui paranemise märke ei ole tunda, kirjutakse mõne aja pärast välja järgmised ravimid. Kui aitab, on läinud õnneks, aga kui olukord on muutunud kriitiliseks, siis saadetakse juba põhjalikumatele uuringutele, mille järjekorrad on millegipärast ebaloomulikult pikad. Selline käitumine täidab eelkõige ravimifirmade kukruid ning kindlustab perearstile „koolitusreise“ soojadesse piirkondadesse.

Erameditsiini osa ühiskonnas ja sellega kaasnev riigi kohustus kohelda võrdselt kõiki teenuse pakkujaid on loonud olukorra, kus keerukamad toimingud on jäetud riigi pärusmaaks ning lihtsamad rahateenimise võimalused on koondunud erasektori kätte.

Lihtne mõttelend. Esmatasandi arstiabi tuleb koondada polikliinikuisse, kuhu võivad pöörduda vabalt nii ravikindlustusega hõlmatud kui ka kindlustamata isikud. Visiidi ja protseduuride tasud olgu sümboolsed. Polikliinik peab olema varustatud kõikvõimalike kiiret diagnoosimist võimaldavate vahenditega - kaasaegsed röntgenid ja mammograafid, sonograafidest ja laboriseadmetest rääkimata. Igal arsti abistamiseks peab olema piisav hulk kõrge kvalifikatsiooniga meditsiinipersonali, kelle ülesandeks on arsti esmaste korralduste alusel läbi viia uuringud patsiendi tervisliku seisundi määramiseks. Saadud andmete põhjal otsustatakse eriarstidega konsulteerides raviskeemide rakendamine ning kui ravivajadust ei suudetud kohapealsete jõududega tagada toimetatakse patsient kiiremas korras kõrgema etapi raviasutusse, kus erinevalt tänasest praktikast ei asuta tegema uusi analüüse, vaid alustatakse olemasoleva informatsiooni alusel ravitööga. Üks selline polikliinik võib teenindada piirkonda, kus elab vähemalt kolmsada tuhat inimest, millele lisanduvad turistid. Niisugune võinuks olla tänane Eesti tervishoiusüsteem. Kahjuks võttis võimust ahnus, nõukogudeaegne polikliinikusüsteem likvideeriti ning perearstist sai füüsilisest isikust äriinimene, kelle tegevus pole suunatud kannatanute abistamisele vaid kasumi teenimisele.

Samasugune olukord valitseb ka statsionaarse arstiabi osutamisel. Miks saab haiglas viibides ühel päeval võtta ainult vereanalüüse, teisel päeval käia ainult bronhoskoopial ja kolmandal päeval ainult röntgenis ja ülejäänud aeg kulub lihtsalt molutamisele, et mitte öelda surma ootamisele? Vastus taas lihtne: raviasutus teenib täidetud voodipäevade eest. Aga kuhu jääb kontroll sihipäraselt eraldatud vahendite efektiivsuse kasutamise kohta? Seda ei olegi, sest tervishoiuökonomikat ning struktuure, kes seda objektiivselt kontrolliksid ei ole olemaski, sest vaikival kokkuleppel on tervishoiuteenuste haldamine

Hundiraamat 2

Reformierakonna pärusmaa. Nende ideoloogia on muuta kaubaks kõik, kaasa arvatud inimeste mured ja kannatused. Ja nii siplene pidevalt eelarvedefitsiidis ning räägime raha nappusest. Unustades, et tööd ei tee raha vaid eelkõige inimesed.

Kuidas edasi ?

Valimised on ukse ees ja valitsuskoalitsioonis olevad parteid edastavad rahvale sõnumeid oma geniaalsusest ja sellest, kui hästi on nad hakkama saanud riigi juhtimisega. Oleme olnud õigel kursil ning kui annate oma hääle, siis vaatamata hetkelisele majanduskriisile, saabub homme õnn meie õuele tagasi ja on suurem kui õu ise! Tuleb jätkata käidud teed, lihvida riik veel õhemaks ja kindlasti suurendab meie usaldusväärust meie sõprade ees; imerelvaks saab euro kasutuselevõtmine, mis kindlustab veelgi suurema õnne meie õuele... Äratuntavalt absurdne ja katteta jutt. Täpselt selline tühi kõmin, mis ennustas meile tulevikku viie rikkama riigi hulgas, aga tegelikult andis majanduskriisi ja tuhanded töötud, tühja haigekassa ning hääbuva töötuskindlustuse fondi. Süüdi selles on kindlasti kõik teised, aga mitte nemad, kes selle kaose meile korraldasid.

Opositsioonis olevad erakonnad maalivad hoopis teistsuguse pildi. Karm kriitika valitsuse aadressil, mis peaks nende arvates kodanikele andma tunnistust suurest murest riigi edasise käekäigu pärast. Konkreetse tegevusplaani asemel kuuleme koalitsiooni kirumise kõrvale seotuid lubadusi juhtida riik uuesti kindlatele rööbastele. Kuid kuidas seda tänases olukorras teha, ei kujuta nad ette, sest ülimalt sooviks on saada vaid valimisvõiduga kaasnevat kaasavara, riigieelarvet, krattima..

Kumba neist peaks siis kodanik uskuma ja kummale poolele valimistel hääle andma? Loomulikult mitte kummalegi, sest mõlemad kaitsevad eelkõige enda huve. Mida siis peaks tegema ja kuidas peaks käituma oma riigi pärast südant valutav kodanik? Mõned viited:

- Muutused on võimalikud vaid siis kui suudame mõista ja muuta iseennast, kui suudame ja viitsime hakata iseseisvalt mõtlema.

Hundiraamat 2

- Õppida ja veelkord õppida! Meie ainuke tugi on teadmised. Teadmisi tuleb omandada ka nendes valdkondades, mis esmapilgul võivad tunduda ebaolulised, kuid mis on hädavajalikud poliitikamaastiku mõistmiseks.
- Igast targast ja vabast kodanikust peab saama radikaalse mõtteviisi kandja. Tuleb endale selgeks teha põhjused, mis on tinginud riigis probleemid, mille eest ei taha täna ükski valitsev poliitik vastutust kanda. Peab kasvatama kodanikujulgust, et avalikult välja öelda oma arvamus.
- Tuleb luua radikaalseid kodanikeühendusi, mis suudavad kandideerida esmalt kohalike omavalitsuste valimisel ning siis üldrahvaliku parteina ka Riigikogu valimistel.
- Tuleb valgustada kodanikke valitseva võimkonna tegelikest eesmärkidest ja meid varitsevatest ohtudest kui laseme endaga karistamatult manipuleerida.
- Demokraatlikul teel tuleb taastada riiklik neutraliteet
- Tuleb ühiselt hakata kaitsma kodumaist tootjat.
- Elanikkond tuleb vabastada intressiorjusest, riigi raharinglus peab olema riigi keskpanga kontrolli all.
- Riigi garantiidega tuleb luua võimalused kogukondliku majanduse rakendamiseks ja paikkondliku raharingluse tekkeks.
- Riigi toel tuleb spetsialiseeruda konkreetsete majandusharude ülestöötamisele. Selleks tuleb kaasata välismaailmast parimaid erialaspetsialiste ning läbi selle tagada kodanikele tööhõive. Ei ole vaja üritada olla riiklikult kõikidel aladel edukas. Selleks puuduvad ressursid.

Hundiraamat 2

- Tuleb ümber korraldada riiklik tervishoiusüsteem, mis vastaks elanikkonna huvidele ja tagaks parima raviteenuste kättesaadavuse. Meditsiiniökonomika peab saama uue sisulise tähenduse
- Välispoliitika peab tagama riikliku neutraliteedi ning peatama osalemise ühistel karistusoperatsioonidel.
- Riikliku haridusprogrammi raames tuleb hakata välja selgitama andekaid lapsi, keda õpetada eriprogrammide alusel.
- Riigi tellimusel ja riigi vahendite arvel omandatud kõrgharidus peab looma kohustuse riigi ees - töötada õiglase tasu eest riigi ja rahva hüvanguks. Lepingu rikkuja tasub riigile koolituskulud.
- Atesteeritud ja teadusega tegelevates eraülikoolides õppivate residentide õppemaksud garanteerib riik.
- Esindusdemokraatia tuleb asendada otsedemokraatiaga. Igal kodanikul peab olema õigus kontrollida saadiku tegevust ja osaleda saadiku tagasikutsumisel.
- Kodanikud peavad saama laiendatud õigused kuritegevuse tõkestamiseks .
- Korruptsiooni mõiste peab saama tegeliku sisu.
- Riigikontrolli ja Maksu- ja Tolliameti ametnikud peavad vastutama omavoliliste või suvaliste tõlgenduste alusel sanktsioonide kehtestamise eest
- Kohtusüsteemi tuleb täiendada tsiviilvahekohtute ellukutsumisega. Vahekohus on kolmest sõltumatust advokaadist koosnev kooslus, kes hindab tsiviilvaidluste kaaslusi ning langetab otsuseid. Vahekohtunikud vastutavad isiklikult seadusvastaste ja põhjendamatute lahendite eest.

Hundiraamat 2

- taastada tuleb surmanuhtlus

Kui palju meid oli 2008-ndal aastal?

Rahvastik	Eestlasi	Loomulik iive
1989 - ?		5782
1990 - 1 570 599		2773
1991 - 1 567 749		- 302
1992 - 1 554 878		-2088
1993 - 1 511 303		-6033
1994 - 1 476 952		-8036
1995 - 1 448 075		-7319
1996 - 1 425 192		-5778
1997 - 1 405 996		-5995
1998 - 1 393 074		-7278
1999 - 1 379 237		-6022
2000 - 1 372 071	930 884 ?	-5336
2001 - 1 366 959	933 203 ?	-5884
2002 - 1 361 242	930 033 ?	-5354
2003 - 1 354 193	?	-5116
2004 - 1 351 069	?	-3 693
2005 - 1 347 510	?	-2 966
2006 - 1 344 684	?	-2 439
2007 - 1 342 409	?	-1 634
2008 - 1 340 300	919 445 ?	- 594

Hundiraamat 2

I Meie tegevuse põhieesmärgid

1. Tagada eestlaste jätkusuutlikkus ajalooliselt määratletud maa-alal.
2. Luua pikaajalise arengukavaga Eesti Vabariik, mille otsene ja esmane ülesanne on tagada eestimaalaste turvalisus ja väärivad elutingimused ning mille põhialuseks on rahva eelistused.
3. Taastada Eesti Vabariigi tegevus kodanikele eluliselt tähtsates valdkondades.

II Eesti Vabariik

1. Riik kui rahva tahte väljendus ning ühiskondlike suhete korraldamise vahend peab kindlustama eluliselt oluliste avalik-õiguslike teenuste kättesaadavuse kõigile kodanikele.
2. Esindusorganitesse valitud kodanikud seotakse mandaadiga. Valimissüsteemi muudetakse nii, et oleks selge, kes keda valis ning nähakse ette saadikute tagasikutsumise kord. Riigikogu koosseisu vähendatakse oluliselt. Esindusorganitesse kandideerida soovivatele kodanikele kehtestatakse kõrgendatud nõudmised.
3. Avaliku sektori töötajate tasustamine viiakse vastavusse töötaja vajalikkuse ja ühiskonna arengusse antava tööpanusega.
4. Riigi- ja kohaliku omavalitsuse haldusalasse kuuluvate asutuste mõtestatud tegevuse hindamiseks määratletakse kriteeriumid ja kehtestatakse nende rakendamise kord.
5. Avaliku sektori, ka kohalike omavalitsuste, vahendite kasutamise seaduslikkust ja tulemuslikkust jälgib Riigikontroll.
6. Erakondade rahastamine riigieelarvest ja juriidiliste isikute poolt lõpetatakse. Erakondade sissetulekuallikaks tohivad olla liikmemaksud ja

Hundiraamat 2

füüsiliste isikute vabatahtlikud annetused, millelt on tasutud nõutavad maksud Eesti Vabariigi eelarvesse. Erakonnale tehtavate annetuste suurused ja annetajate andmed on avalikud.

7. Elanike elukorralduslike toimingute hõlbustamiseks ja riigi otstarbekamaks majandamiseks viiakse lõpule haldusreform ning korraldatakse ümber valimispiirkonnad.
8. Esmatasandi esindusorgan on Maakogu (Maakonna Volikogu), kes valib maavanema. Maavanem korraldab konkursi korras valitud ametnike tööd valdades ja linnades. Maavalitsused ja kohalike omavalitsuste volikogud kaotatakse.

III Kodanikud

Eesti Vabariigi kodanik on Eesti Vabariigi suurim väärtus. Eesti Vabariigi kodaniku jaoks on suurim väärtus Eesti Vabariik.

1. Kodanike väarikate elutingimuste kindlustamiseks kehtestatakse riiklikud tagatismäärad.
2. Tagatakse riiklik arstiabi ning määratletakse riiklikud tervishoiustandardid.
3. Riigi vabade maade arvelt eraldatakse lastega peredele ja sundüürnikele krunt isikliku eluaseme ehituseks. Riik tagab uute eluasemete kommunikatsioonid. Krundid on kodanike vahel vabalt võõrandatavad.
4. Luuakse riiklik koolieelsete lasteasutuste võrgustik, kus vajadusel tagatakse ka ööhoid rinnalastele.
5. Koolieelne õpetus seotakse põhikooli esimesse klassi astujale esitatavate nõudmistega.
6. Hariduse ülesanne on laia silmaringiga, erialaste süvateadmistega kodanike kasvatamine. Vajalike teadmiste õpetamise kõrval suunatakse tähelepanu inimese analüüsi- ja sünteesivõime ning eetilise-kõlbeliste isikuomaduste

Hundiraamat 2

arendamisele, mis tuginevad kodaniku(ja riigi)õpetusel.

7. Luuakse kasvatusliku rõhuasetusega internaatkoolid, mis annavad lisaks põhiharidusele igakülgseid oskusi kriisiolukordade lahendamiseks erinevates eluvaldkondades.
8. Riikliku tasuta hariduse omandamine lõpeb inimese täisealiseks saamise aastal kohustuslike riigieksamitega, mis määravad tema haridustaseme. Toetatakse üleriigilise koolivõrgustiku laiendamist. Erakoolid konkureerivad riiklike õppeasutustega üldistel alustel.
9. Koolides ei õpetata kohustuslikult aineid, mis piiravad põhiseaduses sätestatud isikuvabadusi.
10. Kõikides eluvaldkondades tagatakse usuvabadus. Ühelgi usulisel ühendusel ei ole riigis eeliseid ja ta ei tohi kasutada poliitilist võimu. Kedagi ei tohi sundida osalema usulistes kombetalitustes. Riik ja ta organid hoiduvad usulise õppe läbiviimisest ja muudest usulistest tegevustest.
11. Pensioniealised töövõimelised isikud, kellel on täielik tööstaaž, vabastatakse töötamise korral sotsiaalmaksust, töötaval pensionäril säilib täispension.
12. Riik tagab pensioniealiste ja töö- või õpivõimetute kodanike toimetuleku. Sotsiaalselt vähemsuutlikke kodanikke esindab vajadusel sotsiaaltöötaja.

IV Majandus

Majanduse planeerimisel ja arendamisel lähtutakse põhimõttest, et riik suudab välise abita rahuldada kodanike elulisi põhivajadusi, säilida ja areneda ka kunstlikult tekitatud majanduslikus ja poliitilises eraldatuses.

1. Tagatakse siseriiklike eluliselt tähtsate tootmisharude, ka põllumajanduse konkurentsivõime maailmas.
2. Luuakse toimiv riigireserv.

Hundiraamat 2

3. Riiklike ja kohalike eelarvete vahendid ning pensionifondid asuvad Eesti Pangas. Olulisele kohale seatakse konkureerimine erapankadega, eesmärgiga osutada Eesti Panga klientidele kõiki teenuseid soodsaima hinnaga.
4. Avaliku halduse asutuse eelarve koostaja kaitseb kavandatud eelarvelisi kulutusi kõrgemalseisva organi moodustatud sõltumatu komisjoni ees.
5. Alkoholiaktsiisist, tubakaaktsiisist, hasartmängumaksust ja trahvidest laekuvaid summasid käsitletakse riigieelarves sihtotstarbeliste täiendavate summadena hariduse ja spordi edendamiseks.
6. Tööstuse ja avaliku halduse spetsialistide ettevalmistamiseks luuakse riiklikult tasakaalustatud kord ja eraldatakse vahendid. Riigieelarveliste õppekohtade jaotus ja arv viiakse vastavusse ühiskonna vajadustega. Riigieelarvelistel kohtadel hariduse saanud peavad teatava aja töötama õpitud erialal, et õigustada neile tehtud riigipoolseid kulutusi.
7. Oluliste riigiülesannete terviklik delegeerimine erasektorile lõpetatakse. Riik kehtestab avalik-õiguslikes valdkondades nõudestandardi ja osaleb võrdses konkurentsisis ühe teenusepakkujana.

V Loodushoid

1. ERE eesmärk on tagada kõigi kohalike liikide säilimine loomulikes elutingimustes.
2. Teave loodusvarade olemasolu, hulga ja kasutamise kohta on avalik.
3. Eesti Vabariigi loodusvarasid kasutatakse nende taasteket arvestades.
4. Energeetikas võetakse eeliskasutusele loodussõbralikud tootmisviisid, mille arendamine tagatakse saastemaksudega.
5. Keskkonnaküsimused reguleeritakse ühtses "Keskkonnaseadustikus".

Hundiraamat 2

VI Riigikaitse

Riigikaitse on kogu rahva igakülgne ja alaline kooskõlastatud tegevus edasikestmise tagamisel, riiki ja rahvast ohustavate kriiside vältimisel ja lahendamisel.

1. Eesti Vabariigi julgeoleku alus on tema kodanike tahe elada Eesti Vabariigi seaduste ja tavade järgi.
2. Ajateenistus Eesti Vabariigi kaitsejõududes on kodanikutruuduse kinnitus.
3. Kaitseliidu ülesanne on vabatahtlike ettevalmistus ning nende tegevuse juhtimine ja organiseerimine kriisiolukordades.
4. Eesti Vabariigi kodanikule võib riik usaldada relva.